

Dalt, Miquel Ramos (Obrint Pas), Vicent Torrent (Al Tall), Xavi Sarrià (Obrint Pas), Feliu Ventura i Rafa Xambó durant la conferència de premsa per denunciar la nul·la atenció dels mitjans públics envers els músics valencians. Al costat d'aquestes ratlles, Antoni Bernabé, nou delegat del Govern al País Valencià, durant l'acte de presa de possessió del càrrec.

Dijous, 6 de maig

Pagar les etiquetes. El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, fa una conferència en un auditori ple de directors i responsables de multinacionals. Maragall els assegura que els productes al Principat s'han d'etiquetar en català, però que no es preocupin pel cost de l'etiquetatge, perquè "l'assumirà el sector públic", tot i que no sabem si la Generalitat, els ajuntaments o l'estat. Maragall es mostra convençut que l'etiquetatge en català "no es pot carregar les empreses amb aquest cost addicional". Unes declaracions que, sens dubte, contrasten precisament amb les que fa uns setmanes va fer el secretari de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, Antoni Mir, en una entrevista a aquest setmanari (vegeu EL TEMPS, núm. 1.037). A la pregunta sobre si l'etiquetatge en català l'havien de pagar les empreses o la Generalitat, Mir digué:

"Una cosa és que hi hagi uns plans d'ajut transitoris, i una altra és pensar que això sempre ho farà l'administració, perquè no és just." Caldrà posar-se d'acord.

Divendres, 7 de maig

Crisi al comerç palmèsà. En els últims mesos els cartells del tipus "Es traspassa" sovintegen en els comerços del centre de Palma. Els comerciants acusen l'Ajuntament (PP) de buidar el centre de residents, amb la qual cosa la crisi és inevitable. Tant el PP i com el consistori neguen qualsevol responsabilitat, però, de sobte, la majoria conservadora liderada per l'alcaldeessa Catalina Cirer anuncia un "pla de xoc" de revitalització del comerç al centre de la ciutat. Després de tretze anys (des de la victòria del PP, el 1991) de política urbanística enfocada a convertir el centre en un museu, ja se'n noten les conseqüències, implícitament reconegudes amb el pla anunciat.

Una pau precària

Tant els partidaris del president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, com els seus adversaris, els acollits a l'emparedat de l'ex-Molt Honorable Eduardo Zaplana, insisteixen a dir que les seues baralles han acabat en taules, ni vençuts ni vencedors. Això diuen, com és habitual, però no cal rascar gaire perquè sure el solatge de ressentiment i les previsions que alimenten en tots dos bàndols. Els anomenats campistes no renuncien a efectuar una remoció àmplia de càrrecs a fi d'executar una política que volen diferenciada de l'etapa anterior. Potser estava en la seua mà fer-ho, però és obvi que es precipitaren i que això va suscitar els instints defensius de les seues víctimes i l'emprenyament desmesurat de qui havia estat –i continua sent– el seu líder, és a dir, l'avui portaveu parlamentari del PP. Vista amb perspectiva, resulta obvi que l'operació va ser una exhibició de falta d'habilitat, i la culpa cal atribuir-la a la fracció cristiana i als seus assimilats, que es va creure més poderosa del que realment és i la va fomentar sense cauteles.

Els zaplanistes, encara que amb ànim minvant perquè no ignoren que el temps passa en contra seu, se saben intocables, almenys en els càrrecs decisius –orgànics i institucionals– que conserven. No refusen adaptar-se a les noves línies polítiques que es proposen, però sempre que es compte amb ells i no es desacredite l'etapa zaplanista, una cosa que en certs aspectes resulta impossible. Així doncs, hi ha pau en les files peperes valencianes, però és una pau precària. Una cosa que explica l'immobilisme del Consell i l'ajornament de les grans decisions.

Ni vençuts ni vencedors: tots moribunds. I el PSPV, de vacances.

J. J. Pérez Benlloch